ПЕРЕЦЬ

№ 17. КИЇВ. ВЕРЕСЕНЬ 1954 р. РІК ВИДАННЯ XIV ЦІНА 1 КРБ.

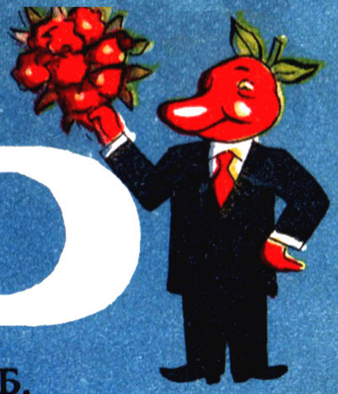

До п'ятиріччя Китайської Народної Республіки.

Мал. Л. КАПЛАНА

СОБАКИ БРЕШУТЬ НА ЗОРІ,
А ЗОРІ ПРОДОВЖУЮТЬ СВІТИТИ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

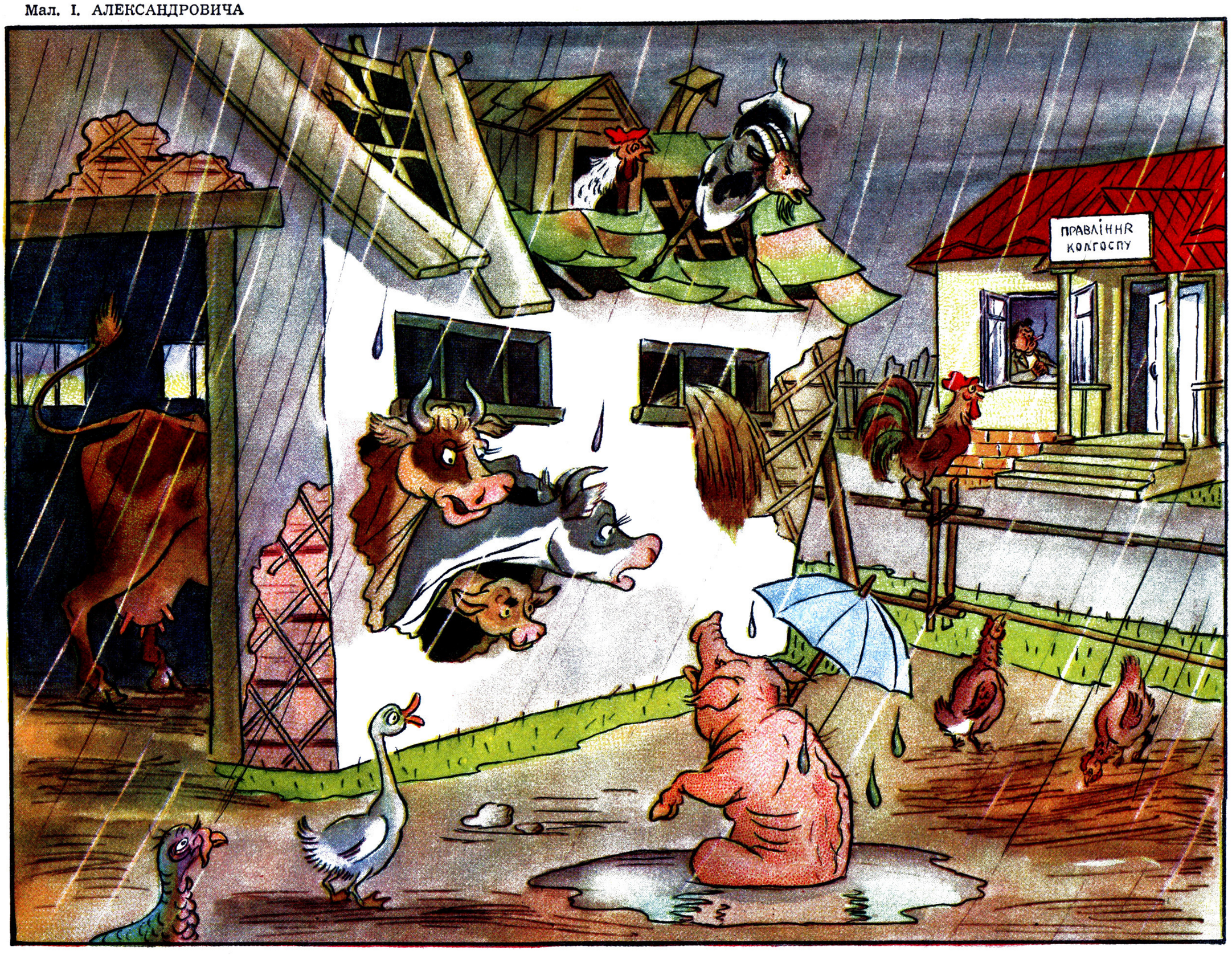

Наближається зима...
Тож із ферми недарма
У контору голові
Лине «му-у!», «гел-гел!», «куві!».

Та недбаха-керівник
Не зважає на той крик:
Хоч кувікай, хоч реви —
Не розбудиш голови.

С. ОЛІЙНИК.

Володимир ІВАНОВИЧ

ДЕФІЦИТНА СОЛОМА

Захотіла Гуска
Та й знести яєчко
Й Гусакові каже:
«Треба звить гніздечко.

Тож берись за діло
Й не барись при тому...»
І Гусак до Півня
Рушив по солому.

Півень вник у справу
І сказав привітно,
Що, на жаль, солома
Дуже дефіцитна.

Але є в запасі
Підходяще лико;
Треба взять на лико
Дозвіл у Індика.

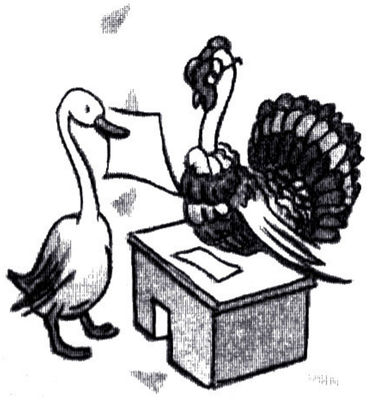

Тиждень у Індика
Ждав Гусак прийому...
«Як немає лика,
Дайте хоч солому!»

А Індик на тее:
«Не пори гарячку,
І поклич до мене
Референта Качку».

Качка з'ясувала
(Через певні строки),
Що потрібно взяти
Санкцію Сороки.

Санкції не буде,
То й не буде діла...
І Гусак направив
До Сороки крила.

Прилетів... та тільки
Тут така ж морока:
«Полети до Чаплі!» —
Чиркнула сорока.

Чапля здивувалась
І давай кричати:
«Що за тяганина?!..
Що за бюрократи?!

perec-ua.
perec-ua.

Як вони скотились
До такого рівня?!»
Й Гусаку веліла
Знов іти до... Півня.

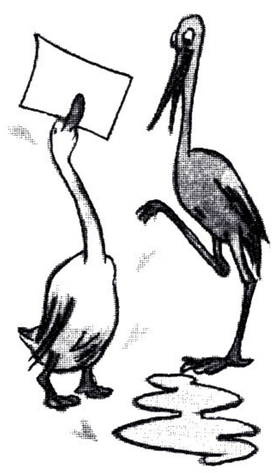

Півень взяв заяву,
Дзьоб уткнувши куций,
Заходивсь читати
Двадцять резолюцій.

Тут не та карлюка,
Там щось не підходить...

А тимчасом Гуска
Гусенят вже водить.

Водить їх на плавні,
На зелену ряску
І розповідає
Діткам своїм казку:
Як Гусак лапатий,
Запропавши з дому,
Дістає ще й досі
На гніздо солому.

ПРО чайні РЯДОВІ Й НЕЗВИЧАЙНІ

У Рокитнянському районі на Київщині є чайна. Має вона хороше підсобне господарство. У ній завжди — багатий вибір страв, свіжих, смачно приготовлених. Славиться ця чайна і культурою обслуговування. На кожного відвідувача в ній дивляться, як на дорогого і жаданого гостя. Є тут, як кажуть, де сісти, є тут що й їсти. Рік у рік Рокитнянська чайна завойовує у змаганні перше місце...

Один із дуже відповідальних керівників Центроспілки чомусь був усумнився в існуванні такої чайної і вирішив особисто на місці все перевірити, на все подивитися власними очима — одне слово, похарчуватися в цій установі.

Прибув він у Рокитне інкогніто, зайшов до чайної, сів за стіл, узяв меню, перечитав його уважно й усумнився ще дужче:

— Уміють писати, та чи зуміють все подати?

Підійшла до гостя офіціантка, і заходився він замовляти та перезамовляти.

Що не замовить — подають.

Що не попросить — несуть.

Довго вередував він, навіть каверзував, міняв замовлення, а офіціантка терпляче задовольняла всі його бажання і навіть примхи.

— Справді хороша чайна,— констатував керівний клієнт і розкрив своє інкогніто. Це йому дало право побувати на кухні, оглянути буфет, ознайомитися з господарством чайної і зайвий раз переконатися, що він має справу з дійсно зразковою установою. Тут справді уміють готувати, уміють подавати, а головне — уміють гостей шанувати.

☆ ☆ ☆

Але якби згаданий нами керівний гість продовжив був своє турне і відвідав, скажімо, спочатку Шишацьку (Гоголівський район на Полтавщині), а потім Ладижинську чайну (на Черкащині), з ним трапилися б пригоди воістину незвичайні.

...У Шишаках він просидів би за столом, покритим заяложеною скатертиною, не одну годину, наївся б ждаників по горло. І горе було б йому, якби він покликав до себе офіціантку. Офіціантка, по-перше, запитала б його:

— Якого чорта тобі треба?!

По-друге, поцікавилась би:

— Що тобі, повилазило, що я зайнята?

І, по-третє, поінформувала б його:

— Я обслужую голову заготконтори Новака та бухгалтера райспоживспілки Мізя! А ти невеликий пан, посидиш...

І вийшов би наш інкогніто з чайної радий-радісінький, що його офіціантка підносом по голові не почастувала...

...У Ладижинці гість просидів би за столом не менше і з'їв би не більше.

Розкривши своє інкогніто, він дізнався б, що тут щодня готують їсти на 15—20 осіб і майже все приготовлене поїдають персони з самообслуговуючого персоналу чайної. Йому тільки залишилось би вилити свою тоску-печаль у книгу скарг, до якої ніхто не заглядає, яку ніхто ніколи не читає.

Отак частують і поштують там, де відвідувачів вважають за гостей нежданих і незваних.

☆ ☆ ☆

Процвітає така гостинність по багатьох чайних тому, що в установах громадського харчування засиділося до цього часу чимало гостей випадкових. Це — безініціативні, лініві завідувачі чайних, неповороткі заготівельники, грубі й невиховані буфетники та офіціантки.

Деякі керівники обласних і районних споживспілок, керівники районних партійних і радянських організацій вважають, що для роботи в чайних особливих здібностей і талантів не треба і сватають туди людей, які скомпрометували себе на інших роботах.

Тому на чолі чайних опиняються люди, компетенція яких у громадському харчуванні обмежується виключно тим, що вони безпомилково вміють відрізняти вино від горілки, а ковбасу від консервів.

Приміром, у згаданій Ладижинській чайній роль заготівельника виконує якийсь Дизик, найкваліфікованіший у районі п'яниця. Тож не доводиться дивуватися, що в цій чайній, крім супу, горілки і чаю, нічого не буває. Такий діяч громадського харчування яку завгодно чайну може перетворити на шинок!

Випадкові гості заправляють і в Деражнянській чайній на Ровенщині. Через них у тих краях уже й поговірку склали: «Приїдеш у Деражне, житимеш неважно». Всю свою енергію працівники цієї чайної витрачають на складання розкішних, багатообіцяючих, просто-таки фантастичних меню. У цих меню немає тільки пташиного молока. Та коли відвідувач почне замовляти страви, він завжди чує тут одне і те ж:

— Не зварилося... Не доварилося... Буде ввечері...

Не краще обслужують і в Теофіпольській чайній на Хмельниччині. Меню цієї чайної можна було б без риску висікти на граніті — воно ніколи не міняється: на перше тут подають локшину з м'ясом, на друге — м'ясо з локшиною і регулярно частують відвідувачів висококалорійним напоєм — чаєм з салом. Чашки тут миють тільки тоді, коли обслужують голову райспоживспілки Бойкова і завідувача чайної Деркача.

Серед подібних діячів громадського харчування є люди, про яких у народі кажуть: «Дай у руки, покажи, ще й у рота положи, то він і тоді розкришить»... Таке трапилося у Михайло-Коцюбинському районі на Чернігівщині. Недавно побудували там прекрасну чайну. На відкритті чайної голова райспоживспілки т. Ганкін заливався соловейком, обіцяв молочні ріки і кисільні береги, присягався викорчувати всі недоліки, які були в старій чайній.

Минуло небагато часу і посипалися старі скарги на нову чайну. Нове просторе приміщення тут примудрилися використати для того, щоб збільшити кількість людей, які по дві години нудяться за столами, чекаючи, коли їх обслужать.

Випадкові гості, в погоні за виконанням плану, часто перетворюють чайні на звичайні «забігайлівки». Їх починає цікавити не масовий споживач, а тільки той гість, що небагато їсть, зате багато п'є.

Такі «чайні» не лише не приносять користі, а й нерідко завдають великої шкоди, ставши притулком для запеклих поклонників «зеленого змія».

☆ ☆ ☆

Не можна сказати, що правління Укоопспілки не цікавиться роботою установ громадського харчування. Навпаки, в Укоопспілці регулярно і ретельно складаються відомості з багатьма графами. У тих відомостях, як у дзеркалі, можна побачити всі проценти: і проценти виконання плану, і проценти виходу продукції, і проценти заощаджень, і проценти нагромаджень. І всі ці проценти говорять про одне: керівники облспоживспілок і керівники самої Укоопспілки дуже рідко гостюють у підлеглих їм установах громадського харчування і тому дуже мало відають, як там люди обідають.

...На Україні більше тисячі чайних. А таких, як Рокитнянська, зовсім небагато.

— Це чайна — незвичайна! — в один голос заявляють керівники Укоопспілки. І не без погорди додають: — Ми вже й самі їй не раді. Кожного року вона на першому місці, ніхто її не може ні догнати, ні перегнати...

Ні, шановні товариші! Нічого незвичайного, нічого дивного в Рокитнянській чайній немає. Дивує тільки те, що таких одиниць громадського харчування на Україні — обмаль.

Проценти у відомостях Укоопспілки про це просто кричать!

П. ГЛАЗОВИЙ,
Ол. ГРОМОВ.

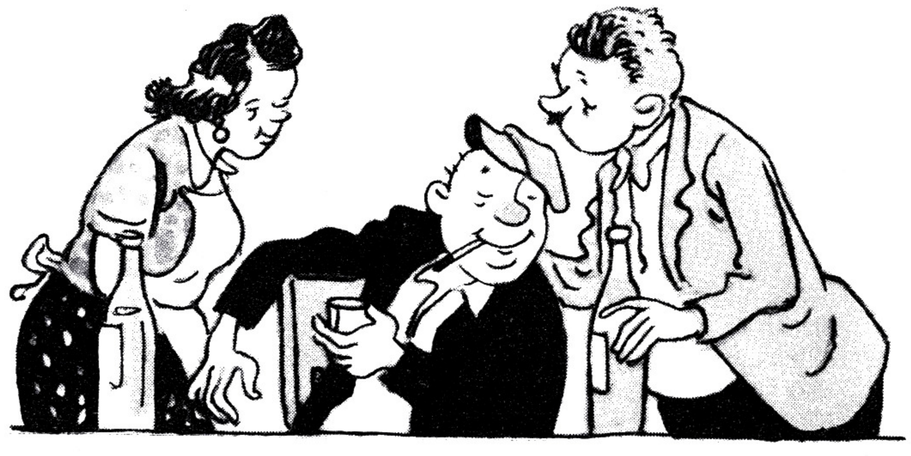

Ілюстрації БЕ-ША

НА ДАЧІ ДРАМОРОБА КВАЧА-ДЬОГТЯРСЬКОГО

Мал. Л. КАПЛАНА

— Для чого це ви обмазали все чорною фарбою?
— Настроююсь на сатиричний лад. Збираюся писати нову комедію.

Ферапонт Перепригора на високій посаді

Ферапонт Перепригора перебував на посаді начальника однієї з досить значних установ.

Найефективнішим методом виховної роботи він вважав службові наради. Наради він скликав по два-три, а то й по чотири рази на тиждень, після закінчення робочого дня. На нарадах «розгроми» тривали по кілька годин підряд.

Часом траплялося й так, що лаяти й «громити» було нікого. Але оскільки Перепригора вважав, що без «профілактики» підлеглі «обростуть мохом» і «розледащіють», то він і в таких випадках наради скликав і «розносив» усіх разом, або, як він сам любив висловлюватись, «гнав стружку згори». Підлеглі так уже звикли до грізного горла Перепригори, що примудрялися майже на кожному «ЧП» (черговому прочухані), ховаючись один за одного, читати книги й газети. А деякі з тих, що вчаться у вечірніх школах, навіть до занять готувалися на цих нарадах.

Крім вищезгаданого, Ферапонт Перепригора мав ще одну особливість: він обожнював автомобільну їзду. Перепригора був певен, що автомобільна їзда надає людині солідності й підносить її авторитет. Навіть по подвір'ю своєї установи він не ходив пішки, а роз'їжджав.

Всяку, навіть найбеззубішу, критику Ферапонт Перепригора називав «розведенням гнилої демократії». Всім було відомо, що начальник не терпить «гнилої демократії», але ніхто до пуття не знав, який зміст вкладає начальник у ці слова. Ніхто не знав, де у нього закінчується критика й починається «гнила демократія» і, навпаки, де кінчається «гнила демократія» й починається критика.

Тому, по суті, ніякої критики взагалі не було.

Якось перед кораблеподібним письмовим столом Перепригори представ молодий спеціаліст і відрапортував, що він прибув із Москви на роботу після закінчення вузу. Начальник слухав його уважно, і жодна рисочка на його обличчі не ворушилася.

— Значить, із Москви?

— Із Москви.

— Диплом, значить, з відзнакою?

— З відзнакою.

— Умгу... Так от: гнилу демократію тут забудь. Головне — мої вимоги і вказівки.

— Я буду старатись... На користь справі...

— Старайся, старайся... А то приїздять сюди всякі жовтороті горобці й починають каверзувати. Тому подай восьмигодинний робочий день, тому — треба кудись їхати, бо він, бачите,— заочник... Щоб мені цього не було!

Юнак був не просто молодою людиною — він був гарячою молодою людиною. Тому він почервонів і позадкував з кабінету.

І от цей сором'язливий юнак незабаром вніс грубий дисонанс у величну керівну гармонію Перепригори.

Ось як це трапилося.

На одному з «чергових прочуханів» Ферапонт Перепригора відколов штуку, якої від нього ніхто не міг чекати: він похвалив свого підлеглого! Так, так, Перепригора сказав добре слово про головного бухгалтера своєї установи — дуже досвідченого підлабузника, який в присутності Перепригори завжди дерев'янів і губив дар слова — тільки кліпав очима і схвально похитував головою після кожного окрику грізного начальника.

— Мушу довести до вашого відома,— урочисто заявив Перепригора,— що я вирішив відзначити ювілей нашого шановного Сидора... Сидора Гавриловича...

— Миколайовича,— вихопився сполотнілий бухгалтер.

— Я вам слова не давав,— блиснув на нього білками оратор.— Сам знаю... Ну так-от... відзначити ювілей нашого бухгалтера Сидора Миколайовича Кошторисюка... йому вчора стукнуло п'ятдесят п'ять. Так-от... Запрошую всіх вас до нього на іменини — початок о сьомій ноль-ноль у суботу...

У кабінеті запанувала найнапруженіша тиша. Чути було, як сопів Перепригора і совався на стільці ювіляр.

— Наказую,— провадив далі начальник,— сьогодні ж увечері всім присутнім внести свою лепту на цю благородну справу. По сто карбованців з особи. Хто спробує ухилитись, тим гірше буде для нього,— закінчив Перепригора і великодушно дозволив:

— Можна розходитись!..

Отут і не стримався гарячий молодий співробітник. Його промова пролунала, як грім з ясного неба:

— Хто це вас навчив так відзначати ювілеї? Що за лепти такі? До чого? Це ж справа добровільна... Це ж...

А через кілька днів гарячий молодий співробітник лежав на середній лавці залізничного вагона і тихенько наспівував: «Здрастуй, Москва». Він віз довжелезну характеристику з переліком своїх молодих гріхів. У кінці характеристики стояло: «Звільнений з роботи як морально ненадійний і нестійкий елемент. Ф. Перепригора».

* * *

Недавно я зустрів Перепригору на вулиці. Спершу не повірив своїм очам: він ішов пішки! Придивившись до його обличчя, я помітив, що від начальственного виразу на ньому не лишилося й сліду. Ні! Без начальственного виразу і автомобіля Перепригора мав вигляд зовсім не страшний, навіть на зріст був нижчий.

— Зняли? — співчутливо запитав я.

— Зняли.

— Несправедливо?

— Несправедливо.

— Як же це так?

— Та от так.

— А все ж таки?

— Як бачиш...

Побесідувавши ще трохи в такому ж дусі, ми розійшлись.

О. МАЙЗЕЛЬС.

м. Одеса.

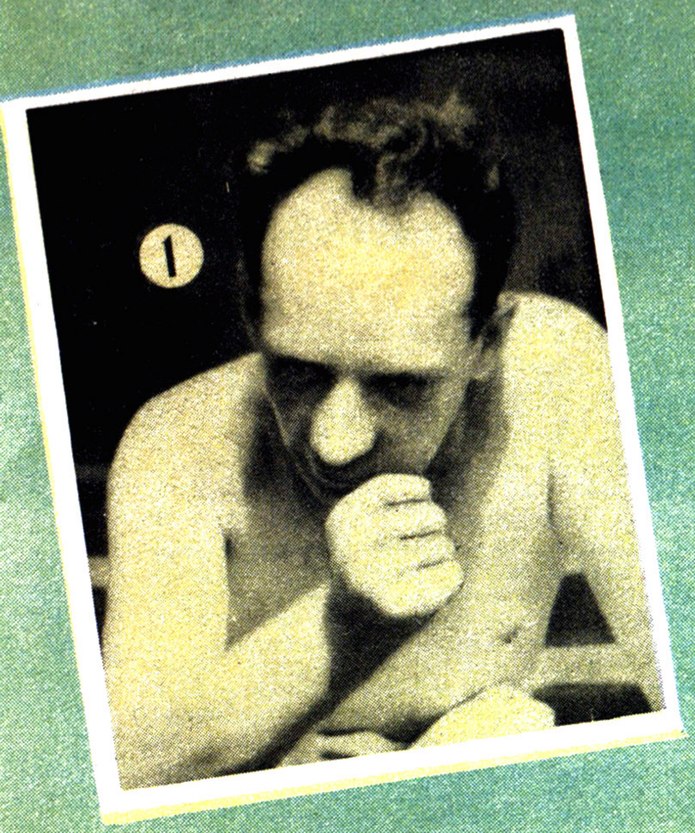

ОЙ, ХМЕЛЮ, МІЙ ХМЕЛЮ!

— Хто по повній випиває, той під тином спочиває,— казали колись. Колись воно так і було. Тепер — у Києві, наприклад,— одчайдушним пиякам довго під тином залежуватись не дають.

Коли, приміром, оці хлопці-молодці допилися до білої гарячки і перестали триматися на ногах, їх одвезли до витверезника. Є такі санітарно-гігієнічні установи в містах. Сміття, скажімо, на вулицях підбирає «Саночистка», а п'яниць — витверезник.

Клієнтам, яким довелося побувати в цій установі, даруємо на згадку їхні «патрети».

Правда — красиві?

1. ПАНФІЛОВ Михайло Павлович — живе в Києві по вулиці Чкалова, 60, у квартирі № 1. Там живе, а п'є не тільки там, а де завгодно, коли завгодно і скільки завгодно. Постійний клієнт витверезника. Останній раз потрапив сюди після того, як допився до чортиків, вдарив кулаком п'ятирічну дівчинку і, «спікірувавши» у калюжу, розквасив собі обличчя.

Працює М. П. Панфілов художником Київської контори «Союзпродоформлення». Полюбуйтеся, як він себе оформив!

2. КАРМЕЛИЦЬКИЙ Олександр Миколайович (Брест-Литовське шосе, 99). Заступник начальника цеху на Київському механічному заводі. Попід тинню сіромаха днює і ночує. Зараз хропе на м'якій подушці у витверезнику. Спи спокійно, дорогий товаришу. Хто спить, той не грішить...

3. ШТАІНЦ-МИХАЙЛОВ Олег Павлович (вулиця 9 Січня, 32, квартира 10). А цьому не спиться, не лежиться і сон його не бере. Розмахуючи кулаками, він не своїм голосом горлає таке, од чого собаки на всі сторони розбігаються. Не п'є, тільки щодня похмеляється. За це йому на заводі імені Ватутіна і показали на ворота.

4. МАТВЄЄВ Володимир Павлович (вулиця Островського, 17, квартира 8). Коваль механічного заводу. Як нап'ється, то не кує, а меле всяку всячину. Зараз, наприклад, він присягається:

— Ні, не пив, не пив, їй-богу,
Випив чарочку, не більш...

Можете йому повірити?

5. ЯКУШЕВ Василь Терентійович (вулиця Свердлова, 26, квартира 52). Приймальник «Київхлібторгу». Крім хліба, приймає ще дещо. І немалими дозами. По скільки грамів? Глянувши на фото, не важко здогадатись.

6. ОКС Шулим Срулевич (вул. Полтавська, 9, квартира 10). Працює продавцем закусочної, на партійному обліку перебуває в Жовтневому райхарчоторзі м. Києва. Обслужує відвідувачів закусочної надзвичайно культурно, з кожним чокається за компанію. Начокавшись по саме горло, рачки лізе додому. На жаль, його дуже часто збивають з курсу вуличні стовпи.

7. МАТВІЄНКО Володимир Васильович (вулиця Мало-Васильківська, 32, квартира 10). Майстер артілі «Індпошив взуття». Бідкається, що його незаслужено шельмують: «Кажуть, що я п'яниця, а насправді — це брехня, бо я не п'ю, а просто ковтаю». Через те, що він такий святий та божий, його, як бачите, носять на руках. Навіть — до витверезника.

8. ШВОГЕР-ЛЕТЕЦЬКИЙ Володимир Федорович (вул. Артема, 45, кв. 17). Інженер «Укррадгоспбудпроекту». Перебрав понад проектну потужність і зараз, бачите, силкується пригадати, як його звуть. В його стані — це задача. Власне подвійне прізвище йому здається почетвереним!

☆ ☆ ☆

Правильно сказано: горілочка — тума́, хоч кого зведе з ума!

Керівники американського уряду уперто продовжують заявляти, що вони визнають тільки Чан Кай-ші і не допустять Народний Китай зайняти своє місце в ООН.

Мал. С. САМУМА

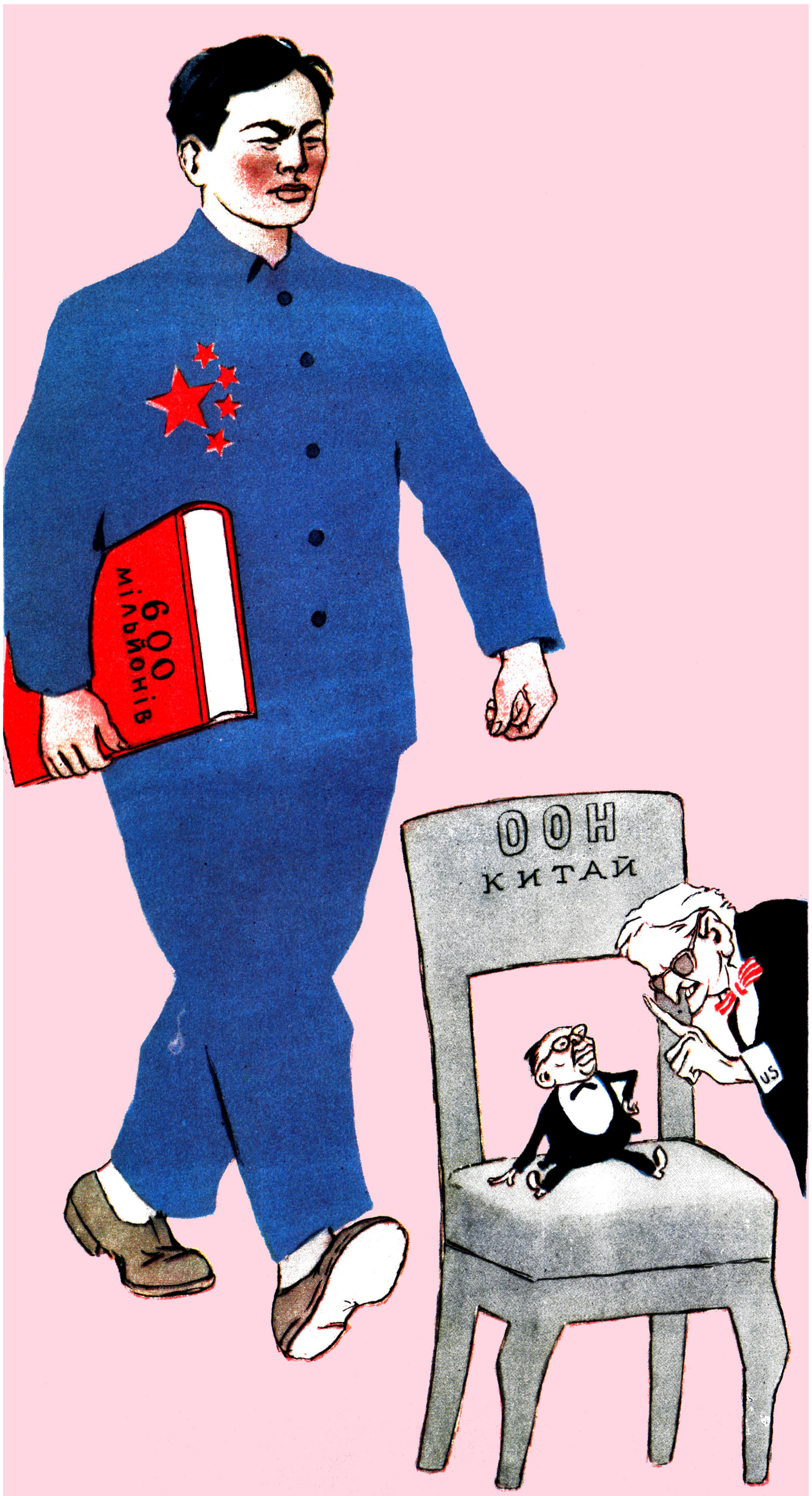

— Сиди! Роби вигляд, що його не існує на світі.
— Сиджу. Роблю... Але який я матиму вигляд, коли він сяде...

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПРЕМІЙОВАНИЙ РЕВАНШИСТ

Боннський канцлер Аденауер, отаман західнонімецьких реваншистів, одержав недавно «премію імені Карла Великого». Ця премія присуджується щорічно, починаючи з 1950 року, «Товариством європейських федералістів» за так звані «заслуги в справі об'єднання Європи» (читай — за політику розколу Європи й розпалювання війни). Аденауер — перший німець, який одержав цю премію.

Якщо пригадати, що Карл Великий «об'єднував» Європу вогнем і мечем і що його агресивна політика була, зокрема, скерована проти слов'ян, то суть цього преміювання стане цілком зрозумілою. Під іменем середньовічного агресора Карла Великого зашифрований більш сучасний «об'єднувач» Європи — Адольф Гітлер.

Далеко краще було б начепити на шию Аденауерові медаль із свастикою й чубатим фюрером (до речі, такі медалі продаються на кожному кроці в боннській «державі»). Ця медаль була б не тільки гідною нагородою Аденауеру за його «заслуги» в розпалюванні війни в Європі, але й не зайвим натяком на остаточні наслідки таких «заслуг».

ОПІКУНИ

Острів Нову Гвінею було відкрито 400 років тому. За цей час білі колонізатори (або, як вони себе називають,— «цивілізатори») встигли по-звірячому винищити майже все тубільне населення острова — папуасів і захопити їхні землі.

Недавно картографічна експедиція, яка провадила з літака зйомки неприступних гірських хребтів Нової Гвінеї, виявила серед гір невідоме стотисячне плем'я папуасів, яких іще не торкнулася рука білих «цивілізаторів».

Одержавши повідомлення про це, австралійський уряд вирішив негайно ж узяти під свою опіку нових підданих. У район нововідкритих папуаських селищ виїхали урядові опікуни. Для першого знайомства вони повезли тубільцям основні блага західної культури: спирт, вогнепальну зброю, дешеві брязкотельця, тютюн тощо.

Дадуть тепер австралійські опікуни папуасам західної культури!

ШУЛІКИ З ПАРАШУТАМИ

З'єднання американських парашутистів, розташоване у південнозахідній Японії, недавно уподобало собі для стрибків з парашутами місцевість у префектурі Оїта. Стрибали вони там, стрибали, аж поки селяни навколишніх сіл не прийшли до префектури із скаргою на стрибунів.

Наполохані урядовці зацікавились: чим же насолили японським селянам американські парашутисти?

І з'ясували.

Літаки викидали заповзятих стрибунів над баштанами, де саме в цей час спіли на сонці смачні, солодкі, соковиті кавуни. Хоробрі янкі розкривали парашути й шуліками пікірували на баштани. За кілька днів доблесне американське воїнство пожерло тут 2,5 тисячі кілограмів кавунів. І за живіт янкі не взяло!

— Візьме! — кажуть японці.

М. ВИШТА

НОВОСПЕЧЕНІ ЖОВТОМЕРЗОТНИКИ

(ЛИСТ ІЗ КАНАДИ)

perec-ua.
perec-ua.

КОЛИ український народ з небувалим піднесенням святкував 300-річчя свого незламного союзу з великим російським народом, коли до цього торжества приєдналися всі чесні зарубіжні українці й росіяни, вірні інтересам своїх народів, в темних норах канадських лісів, на «самостійницьких» смітниках Вінніпега і Торонто чути було сумне скавуління, скреготіння гнилих зубів і крокодилячий «плач».

Вили старі, здихаючі жовтомерзотники:

— Що можемо ми, нікчемна групка, зробити? Панове, мусимо визнати історичний факт: панувати на Україні ми не будемо. Наша карта бита не раз, а сотні раз на протязі всіх трьохсот років, бита абсолютно й остаточно! Спускаймося, панове, на дно, нас вже більше ніхто не слухає, навіть на еміграції. Отож підігріваймо свої теплі гніздечка, як хто може: хто хай ковбасу продає, хто хай відбиває підстаркуватих жінок у заможніших емігрантів...

Справді, нічого іншого не залишалось робити, саме життя визначило дальшу «політику» пройдисвітів. У старих жовтомерзотників загострилося передчуття неминучої і наглої смерті.

Але в момент, коли вони спускались на дно, їх схопили за ріденькі чуби і гнівно закричали новоспечені жовтомерзотники:

— Ах ви, невдячні! Та як ви смієте? Хто вам дозволив зрікатися України? Це ж зрада національних інтересів дяді Сема! Чи так ви показуєте свою вдячність за кісточки, які ваші милостиві хазяїни кидають вам зі свого стола?! Ану, до роботи: танцюйте, скачіть, кричіть, як пан каже!..

Хто ж ці нові українські націоналістичні «самостійники»?

Це — Джордж Сімпсон, професор фальсифікації історії, «український» родовід якого тягнеться до козаків, що переселились були за Темзу, а не за Дунай (назву відомої опери, на його думку, треба було б виправити так: «Запорожець за Темзою»). Він носить «українську» сорочку з вишивкою на мотив свастики і так «любить» Україну, що закликає Вашінгтон не гаючись почати атомну війну проти Росії та України.

Це, далі, Уотсон Кірконнелл, професор мертвих мов. Щоправда, цей новоспечений «українець» піддавався свого часу різним «національним» метаморфозам — то «поляком» був і цілував Пілсудського у мізинець лівої руки, то в мадьяра перевертався і цілував Хорті у великий палець правої ноги, то висловлював палке бажання поцілувати кудись Гітлера. Ну, а тепер він «українець»...

Це, нарешті, Уолтер Гарріс, міністр імміграції, що недавно і зовсім несподівано встановив своє... козацьке походження від тих запорожців, які ще перед Колумбом поселились на берегах ріки св. Лаврентія.

Ось ці «українці» і були головними промовцями на організованих ними ж нікчемних збіговиськах у Торонто й Вінніпегу.

— Ми,—кричав «козак» Джордж Сімпсон,— не визнаємо Переяславської Ради, навіть не визнаємо того, що Хмельницький був гетьманом України. Ми визнаємо тільки Мазепу та ще Павла Скоропадського, бо один із них служив шведам, а другий — німцям. Оце були патріоти!..

Виникає природне питання: чому жалюгідні сімпсони, кірконнелли та гарріси так «уболівають» про долю України?

Відповідь на це дає нова програма для всіх «самостійників», яку, кажуть, сформулювали за вказівкою Вашінгтона новоспечені жовтомерзотники і яка складається з одного-однісінького пункту:

«1. За відірвання України від Росії і за приєднання її разом з Канадою до штату Массачузетс».

Всі ці перевертні сильно незадоволені збанкрутілими націоналістичними «вождями». Ходять чутки, що бандери, мельники, лебеді та інші бандюги в скорому часі будуть чистити черевики нового фюрера «з сильною рукою» — Джорджа Дрю, теперішнього лідера канадських консерваторів, який ще разом з Гітлером «страждав» від того, що український народ на своїй землі — сам собі хазяїн. Джордж Дрю, який не раз виступав на націоналістичних збіговиськах, виявився повним банкрутом, як лідер консерваторів, і коли його усунуть, — він зможе стати лідером усіх жовтомерзотників. Тільки, кажуть, прийдеться йому змінити своє ім'я, перезвати себе хоч би на Юрка Довгоносика...

Вся ця діяльність різнонаціональних українських «самостійників» уолл-стрітського корита так «сколихнула» канадських українців, що вони, урочисто відсвяткувавши 300-річчя братерської єдності українського і російського народів, одноголосно сказали жовтомерзотникам:

— Гарбуз мамі вашій!

АВТОПОРТРЕТ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

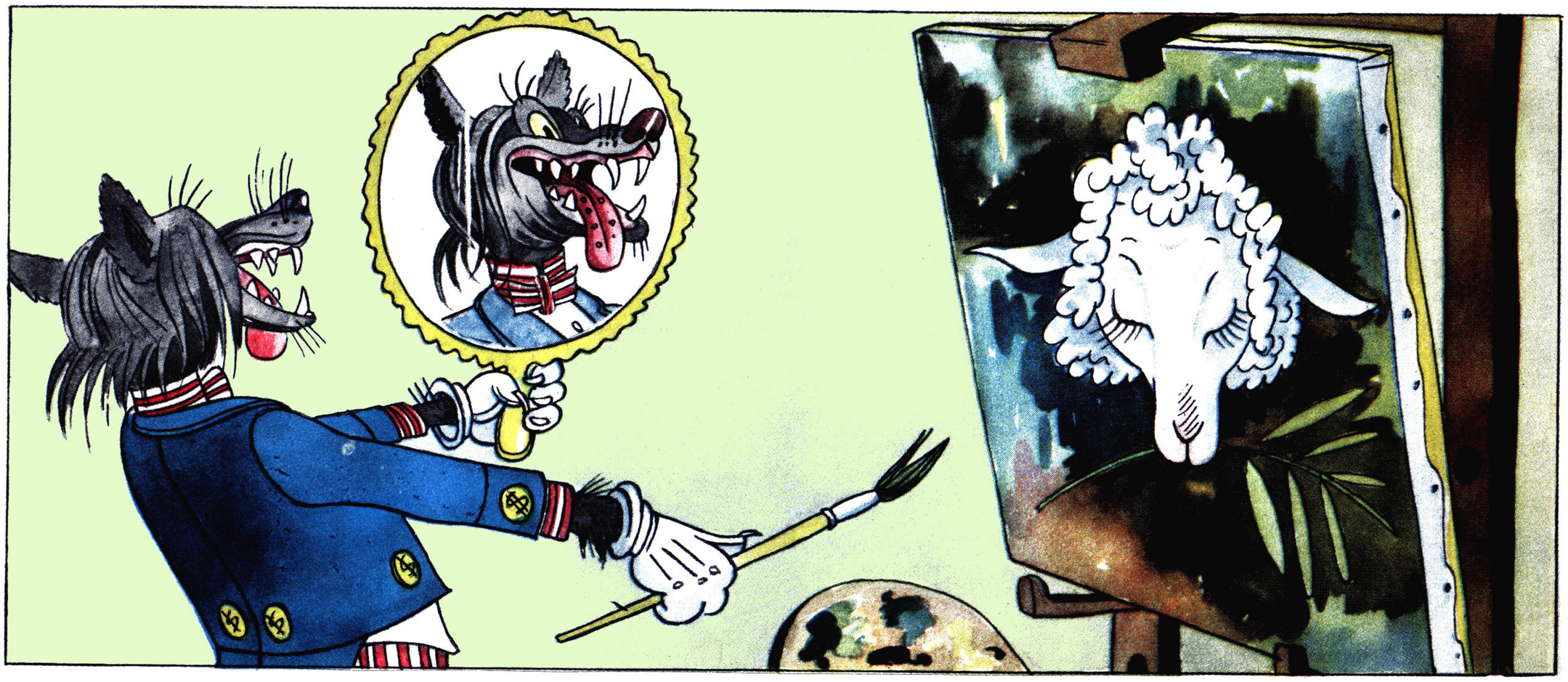

Малюнок-байка про те, як заокеанський вовк себе малює.

Ф. КРИВІН

ОСЕЛ І СОЛОВЕЙ

(БАЙКА)

Осел побачив Солов'я
І каже: «Слухай, друже,
Я чув, що ти пісні
складаєш добре дуже.
Давай до спілки: ти і я —
Слова мої, а музика твоя».

Їх дружня спілка й нині процвітає,
По багатьох піснях це кожен відчуває.

ЗАЧЕМПІОНИЛИСЬ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Фізкультурники.— А коли ж ви, товариші, за нас візьметесь?

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

УСЕ ЗМІШАЛОСЯ...

«Шалене море котить злі буруни,
Вода розплавленим металом двиготить.
Б'ють хвилі в борт... радіолинв струни
Надблені бринять... Чайка злякано
киглить.

Вітер схлипує у щоглах, що риплять,
Пече жага в зеніті сполoвілім...
Змішалося усе: гуркіт, шквал і чад,
Рев сирени... й тлінь розпусна та
безсила...»

Так починається вірш В. Торгонського «Капітан не зімкне вій», надрукований в переяслав-хмельницькій районній газеті (№ 77, 1954 р).

Не краще цей вірш і закінчується.У ньому справді все змішалося: безграмотність з безмістовністю, плутанина слів з відсутністю елементарної логіки.

Як же могло трапитись, що безпорадний вірш «Капітан не зімкне вій» потрапив до друку?

Сталось це, очевидно, лише тому, що редактор газети Д. Швидкий, підписуючи газету до друку, «вій не розмикав».

Інакше він зрозумів би, що від такої поезії не тільки чайка, а й слон може «закиглити» не своїм голосом!

ВОДОПЕРЧАН

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ...

Будівельники незадовільно споруджують нові школи. За планом до кінця III кварталу треба було збудувати 46 шкіл, а збудовано лише одну. Особливо погано споруджують школи трести «Сталінпромбуд» (керуючий т. Кузнецов), «Артемжитлобуд» (т. Верховський) і «Сталіншахтобуд» (т. Смертюк).

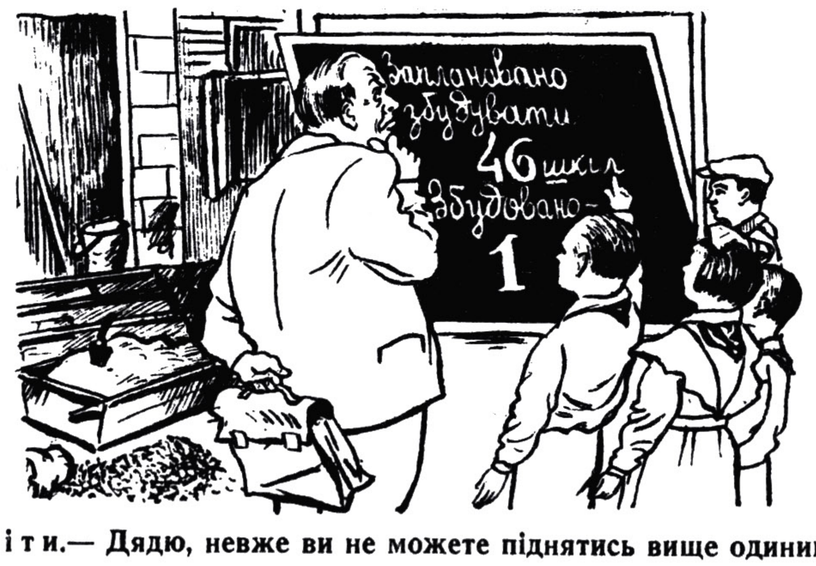

Діти.— Дядю, невже ви не можете піднятись вище одиниці?

(«Донецький Перець» газети «РАДЯНСЬКА ДОНЕЧЧИНА», м. Сталіно).

ЗАКРИТИ СЕМАФОР!

Під таким заголовком херсонська обласна газета «Наддніпрянська правда» надрукувала фейлетон Г. Михайлова. У фейлетоні розповідається про негідну поведінку начальника станції Біла Криниця — М. Сухорукова.

«З припухлими від горілки очима оглядає Сухоруков свої володіння. і не так володіння, як підвладних. Оглядаючи, думає:

— Кого б це затягти в буфет та похмелитися...

І обов'язково знайде. І затягне. То вагар станції Горбунов, то касир товарної контори Єрмак, то якийсь заклопотаний клієнт завжди виручать Сухорукова».

До яких тільки маневрів не вдається начальник станції, щоб добути на випивку. Є на станції лісоторговельний склад. Спокою не дає його керівникам Сухоруков. То вагони з лісом зажене не в той куток і примушує вивантажувати, то ще щось придумає. І єхидно посміхається:

«Хай тепер морочать голову з перевозкою лісу та ще й штраф заплатять за простій вагонів. Ми знаємо, як оформляти такі справи...»

Мстить Сухоруков за те, що з лісоскладу не дають йому та його друзям лісу. А ліс їм дуже потрібний... для спекуляції. Випити ж треба! Ні перед чим не зупиняється Сухоруков, щоб викроїти на чарчину. Газета пише:

«На станції стало вже законом: одержуєш зарплату — став начальникові могорич, бо все одно не відкрутишся, сам потягне до буфету — частуй!

Надійшов на станцію шифер для робкоопу радгоспу «Бериславський». Сухоруков наказав вивантажити шифер у склад і протримав там його більше місяця. За зберігання вантажу в державну касу не взяв нічого, тільки собі хапнув 200 штук шиферу.

Багато клієнтури у Сухорукова, та й підлеглих чимало. От і ходить він завжди п'яний. Ніколи йому тверезими очима подивитись на станцію. А вона обшарпана, брудна. Турботи про пасажирів тут нема».

Газета розповідає і про дружину Сухорукова Марію Григорівну, яку у Білій Криниці називають начальником відділу кадрів станції. Не сподобається їй хто-небудь із залізничників, і чоловік звільняє його з роботи.

Цілком слушно у фейлетоні запитується:

— Чи не далеко заїхав Сухоруков? Чи не час закрити семафор?

БОРЕЦЬ ІЗ ЗАБОБОНАМИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

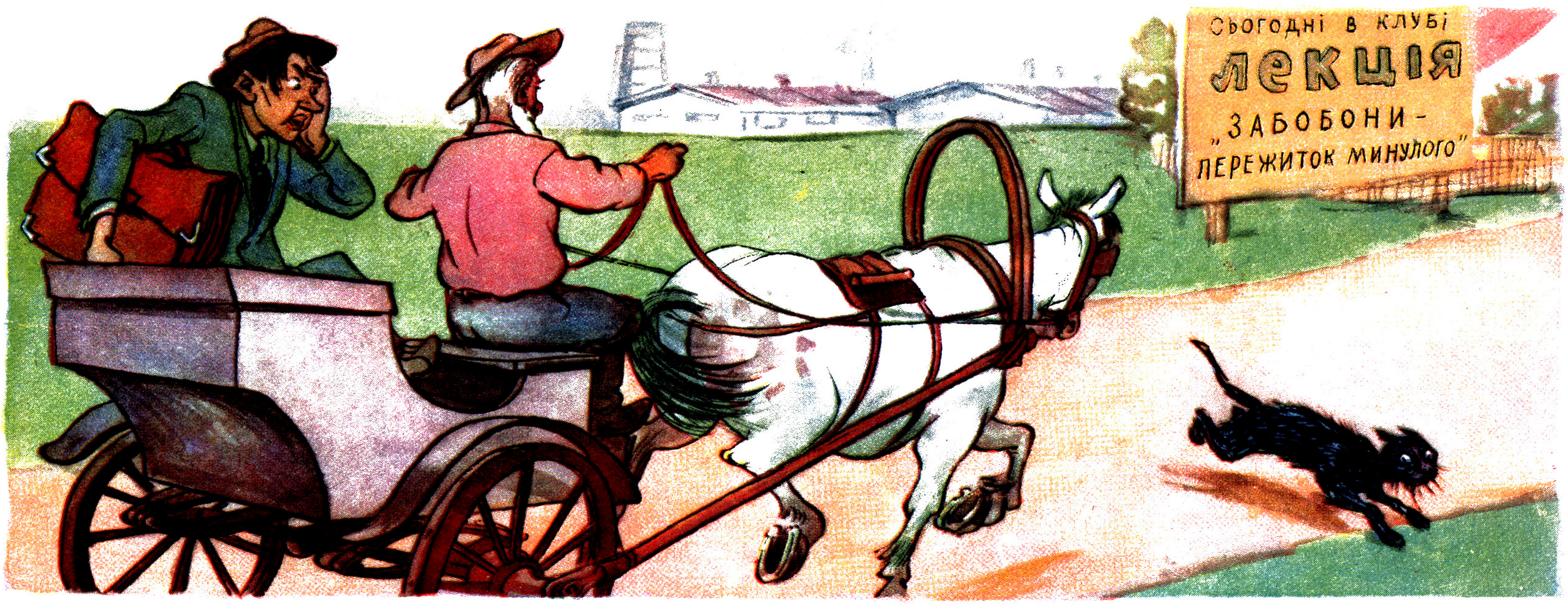

Лектор.— Ой, погана прикмета: мабуть, і тут на лекції усі поснуть.

Перечниця

БЛУКАЮЧІ ЯСЛА

МЕДИЦИНІ відомі блукаючі нирки, торгівлі — мандрівні торговельні точки. А оце недавно, вперше в історії установ здоровоохорони, у Біляївці на Одещині з'явилися блукаючі (не пересувні, ні!) дитячі ясла. Їх весь час виселяють з одного будинку до другого, потім до третього і т. д.

Блукаючі ясла — така ж сама патологія, як і блукаючі нирки. Але до голови Біляївського райвиконкому т. Казимира ця, як кажуть, анормальність «не доходить», і через те безпритульні дитячі ясла незабаром виселятимуться вже з шостого будинку!

Шкода, що немовлята не можуть виступити на одній із сесій райради і висловити все, що думають про т. Казимира, який після кожного виселення обіцяє дати яслам стаціонарне приміщення.

Дуже шкода!

АВТОПИЛЮКОПУСКАЧ

КЕРУЮЧОГО будтрестом Тернопільської облспоживспілки т. Вербу Л. С. можна вважати неабияким раціоналізатором: він винайшов новий спосіб пускати пилюку в очі.

Ще в 1952 році у Вишнівецькому районі розпочали будівництво трьох сільмагів. У селах Вишнівець і Зарудця залишилося вставити вікна й двері та оштукатурити будинки. У селі Бодаки ще чимало роботи. Але в усіх трьох селах будівництво сільмагів заморозили. За будівельними матеріалами догляду нема, їх розкрадають.

Буває, що у Вишнівець підскочить керуючий будтрестом т. Верба. Пайовики до нього: «Коли ж закінчите будувати наші сільмаги?» — «Добре, добре, закінчимо» — відповідає Верба, навіть не виходячи з машини. І тільки курява за ним стовпом стає.

Бачте, що придумав: з допомогою автомашини пускає людям пилюку в очі!

БИКА — ЗА ІНДИКА

ГОЛОВНИЙ бухгалтер Охтирського відділення Держбанку (Сумська область) т. Хряпін надіслав у Журавненську сільраду такого листа:

«Вам необхідно дати доручення на *33 копійки* на списання з вашого поточного рахунку над міру відчисленої суми від суми повернення податку, оскільки ця сума нами тимчасово позичена з республіканського бюджету».

Ця фінансова операція приголомшила, як грім, працівників сільради. Мудрий головбух сам витратив 40 копійок на марку та ще й просить сільраду витратити стільки ж. І все це для того, щоб поставити на місце 33 копійки, «тимчасово позичені з республіканського бюджету».

От до яких стовпів може довести бухгалтерія т. Хряпіна, основний принцип якої можна сформулювати так:

«Хай здохне бик, аби жив індик!»

ВАЖКА ЗАДАЧА

КОЛИ приїжджі громадяни шукають у Володарськ-Волинському (Житомирщина), де переночувати,— їх ніхто не посилає до голови виконкому райради. Навпаки, особливо настирливих умовляють не ходити до т. Степанченка.

— Людина про вас, приїжджих, турбується, а ви будете її відривати такими дріб'язками... Вам, кажете, ночувати ніде? Так товариш Степанченко тепер саме цю задачу в районному масштабі розв'язує. І не просту, а ту, що загадав йому Перець ще у квітні. У тій задачі запитувалося: скільки площі для приїжджих звільняється у володарськоволинському готелі, коли замість одних постійних пожильців туди вселюються інші.

Отож, приїжджі шукають у Володарськ-Волинському притулку, постійні мешканці живуть собі в готелі, а голова виконкому райради п'ятий місяць трудиться над задачею.

Ну й важкі ж бувають задачі!

Ревізійні комісії часто не здійснюють контрольних функцій, а покладаються на звіти та пояснення керівництва.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

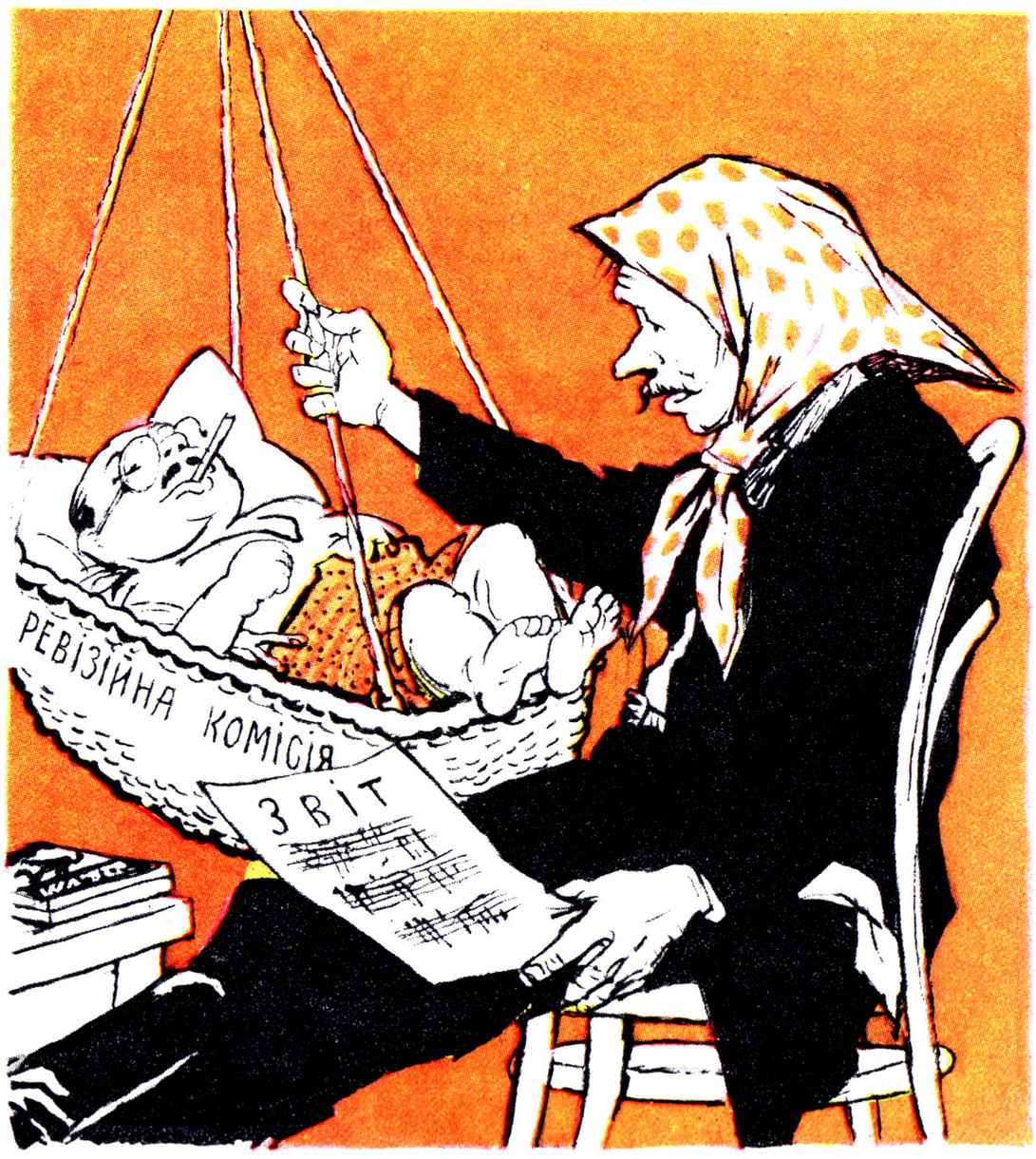

А-а, а-а, люлі,
А котові дулі,

Ревізорам калачі,
Щоб спали вдень і вночі.

Вінперет з перцем

Мал. С. САМУМА

— Неподобство! Ви подали мені борщ з мухою!
— Ну, то що? Ну, з мухою! Не робіть із мухи слона!

У ДИТЯЧОМУ УНІВЕРМАЗІ

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

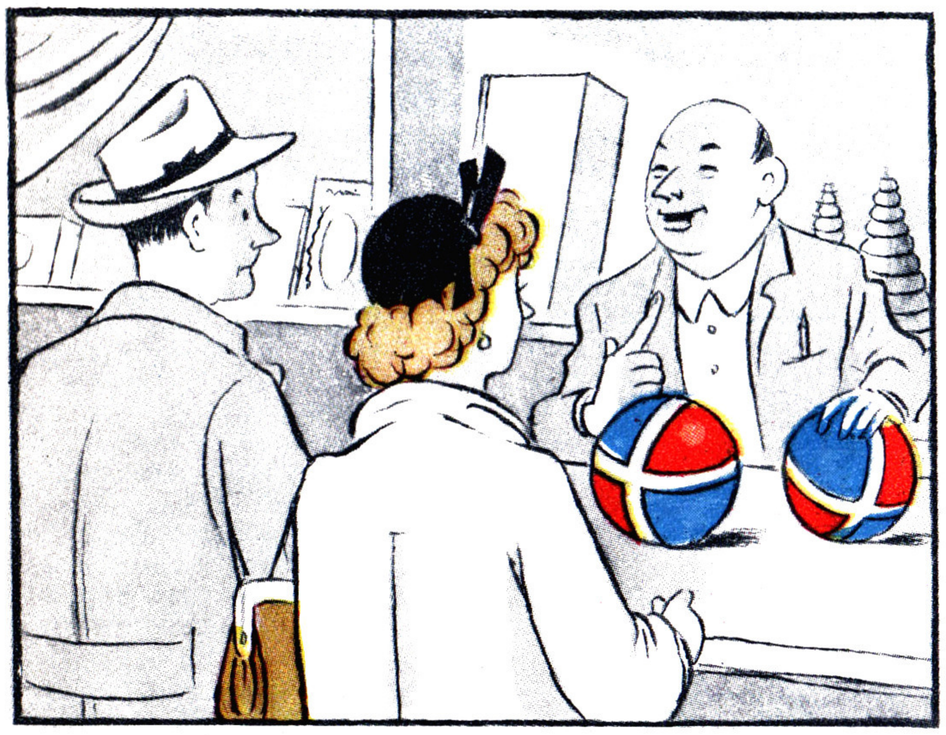

— А ці м'ячі стрибають?
— Навіщо їм стрибати? Діти ж стрибають!

ДРАМА НА ПОЛЮВАННІ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Що ж я наробив? Раніше Івана Івановича вистрілив!

Мал. Л. КАПЛАНА

— Чому ви призначили мені побачення біля цього кіно?
— Тому, що це єдине місце в Києві, де ще й досі майська ніч.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (Харків)

— Я гадала, що такого оригінального костюма, як у мене, ні в кого нема, а тут якась папуга знайшлася!..

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Пошта Перчя

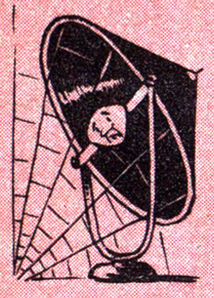

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Давно-давно те було, як наш колгосп уклав умову з Вінницьким будівельно-монтажним управлінням радіофікації. Згідно цієї умови управління повинно було радіофікувати наш колгосп до 1 грудня 1953 року.

Встановили радіоточки, енергобазу, але до цього часу не провели лінії і не поставили жодного стовпа.

Як бачиш, Перче, скоро уже знову грудень настане, а до начальника управління т. Житкевича скільки не пиши, скільки не говори — немов до стовпа.

М. САЗОНОВ,
бухгалтер колгоспу «Шлях до комунізму».

Крижопільський район,
Вінницької області.

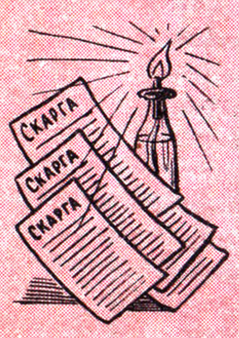

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Чому наше селище називається Мишоловкою,— ми не знаємо. Знаємо тільки, що той, хто придумав для нього таку назву, не любив ні селища, ні людей, які в ньому живуть. Тому дивно, Перче, що в Київській міськраді досі ніхто не додумався дати селищу іншу, розумнішу назву.

Але це між іншим. Невдала назва — це ще півбіди. Біда в тому, що в міськраді досі дивляться на наше селище, як на якусь чудернацьку «мишоловку». Мешканці тут добувають воду, хто як може, світять каганцями. Темними вечорами бояться виходити на вулицю, щоб не поламати ноги в ямах і вибоях.

Багато листів написали ми у міськкомунгосп. Чимало доброзичливих відповідей одержали звідти. І з гіркого досвіду переконалися, що тепер навіть бюрократи навчилися оперативно відповідати на скарги трудящих.

Оце поки що, як то кажуть, тільки й нашого!

ГРУПА МЕШКАНЦІВ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Зроби ласку, роз'ясни деяким дорослим людям, що більше важить: невеличкі дитячі трусики чи великі лижні штани?

На нашій харківській трикотажній фабриці ім. Мікояна втягають у дитячі трусики резинку шириною в 0,6 сантиметра, а у великі лижні штани — тільки 0,4 сантиметра.

Чому?

— А тому,— пояснює головний інженер фабрики т. Каганський,— що в інструкціях про резинку для лижних штанів нічого про ширину резинки не сказано.

Ми змушені були з цього приводу звернутися до Головтрикотажу Міністерства промислових товарів широкого вжитку УРСР, але і звідти одержали таку ж формальну відповідь.

Тобі, Перче, ближче до працівників Головтрикотажу. Порекомендуй їм пробігтися по вулиці у лижних штанях на резинці в 0,4 сантиметра завширшки. Але з однією умовою — не підтримувати штанів руками!

Ми певні, що після такого кросу вони заборонять випускати лижні штани з таким ненадійним очкуром.

Контрольні майстри відділу техконтролю
П. КАНДАЛОВА, В. КНЯЗЄВА.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

У нас, у Вижниці, серед спортсменів можна почути такі розмови:

— Хто вчора кого поборов?
— Усіх — Сичов!
— А сьогодні що на стадіоні?
— Коні.
— Ну, а на завтра яка там програма?
— Така ж сама....

І справді, програма на Вижницькому стадіоні — завжди однакова. І переможцем в усіх спортивних змаганнях завжди виходить Павло Купріянович Сичов — завідуючий міськкомунгоспом. У когось — добре натренована мускулатура, а в Павла Купріяновича — коні. Аж два десятки комунгоспівських коней. Вони на бігових доріжках стадіону розвивають найбільшу швидкість. Вони своїми копитами побивають всі рекорди по стрибках і вгору, і в довжину. Вони випасають зелене поле стадіону.

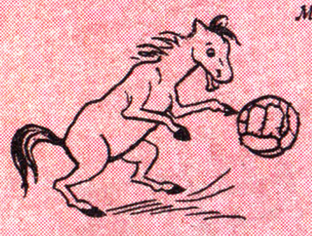

Отак, розвинувши на стадіоні потужність у двадцять кінських сил, Павло Купріянович і здобув перемогу над всіма спортсменами міста.

Вижницькому рекордсменові фізкульт-ура!

В. ЮДІН,
голова районного комітету фізкультури і спорту.

Чернівецька область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Не треба слів,— як співається в одному романсі. Подивись краще на оце фото.

Такий вигляд мало будівництво головного корпусу Підбузької райветлікарні в 1951 році.

А тепер подивися, який вигляд має той корпус у 1954 році.

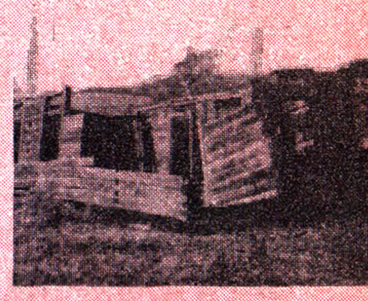

Правда, здорово воздвигли? І всього за якихось там три роки.

А тепер скажемо, хто ж ці будівельники.

Голова Підбузького райвиконкому Іван Іванович Муль, який весь час думав, що його хата скраю.

Керуючий Дрогобицькою облконторою «Сільпроект» Сергій Іванович Томах, який проекти і кошториси переробляв, аж поки будинок не розвалився.

Начальник ветеринарного відділу облуправління сільського господарства Микола Михайлович Сладкосієв, який спокійно на все дивився.

Хвала їм, Перче, на твоїх сторінках!

Б. ПОНОМАРЕНКО.

Дрогобицька область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ Прокурор Скалатського району, Тернопільської області, т. Штирнер М. К. недозволенно поводив себе з працівниками споживчого товариства. Про це розповідалося у перечниці «Гримаси моди» (Перець № 11).

Як повідомив редакцію прокурор Тернопільської області т. Параскевич, при перевірці факти підтвердилися. Прокурора Штирнера за це суворо попереджено.

★ У тому ж номері журналу, в розділі «Виставка ширнетреба», було піддано критиці роботу ряду підприємств, які випускали товари широкого вжитку незадовільної якості.

Як повідомив редакцію заступник начальника «Укрголовметаловироби» т. Гатілов, після виступу Перця Київський завод столових приборів вжив заходів до поліпшення упаковки продукції заводу, яку транспортують контейнерами, щоб емальований посуд не псувався в дорозі.

Дирекція Мукачівської швейної фабрики повідомила, що виступ Перця про браковані жіночі пильники обговорено на широкій виробничо-технічній нараді. Критику визнано правильною. Дирекція накреслила заходи до поліпшення процесу виробництва і контролю за якістю готової продукції.

★ Перець одержав листа про те, що директор Новочуднівської семирічної школи (на Житомирщині) Демчук М. Ф. порушує фінансову дисципліну.

При перевірці факти ствердилися. За порушення фінансової дисципліни Демчука з посади директора школи знято.

★ До редакції надійшла скарга про незадовільну роботу завідуючої Хмельницьким райвідділом охорони здоров'я т. Ковтанюк М. А.

Після перевірки листа Ковтанюк з роботи знято.

★ У листі до Перця читачі написали про негідну поведінку та зловживання директора семирічної школи с. Басівки, Миропільського району, Сумської області, Бугерничека Б. П.

Як повідомив редакцію завідуючий Сумським облВНО т. Ніколаєць, факти, наведені в листі, ствердилися. Бугерничека знято з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, Коцюбинського, 7.** Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 17 (292) (на украинском языке). Підписано до друку 25.VIII. 1954 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк., 2,05 друк. арк.

БФ 03454. Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2918. Тираж 125.000 прим.